

Vědět nebo věřit?

Co znamená vědět a co znamená věřit

Úvod

Člověk byl stvořen k lásce, ale něco se v tom pokazilo. Láska sice zůstala, ale má šrámy. Zde mluvím především o duši, kterou považuji za věčnou a jež se může k čisté lásce od šrámů očistit. Za života na Zemi je duše „uvězněna“ ve fyzickém těle, které se vyvíjí následujícím způsobem.

Prenatální věk

V prenatálním věku dítě postupně od početí vnímá svět kolem sebe. Fyzický svět, tj. teplotu matky, její tlukot srdce a tep, její pohyby atd. Dále pak svět psychický, tj. náladu matky, její klid, pohodu, stres, nervozitu, strach, zdraví atd. Největším vjemem je pak matčina láska.

Dítě nejen že vnímá, ale především prožívá svět uvnitř těla matky a zprostředkovaně přes matku i okolní svět mimo její lůno. Tyto vjemy se neustále mění a mají mezi sebou úzké souvislosti a návaznosti. Dítě se z nich velice rychle učí. Zejména si osvojuje emocionální (a i „inteligentní“) vlastnosti především matky.

Kojenecký věk

Příchod na svět porodem je pro dítě i matku obrovským zážitkem. Dítě se poprvé nadechne, přestane pobývat v plodové vodě, pocítí (již nezprostředkovaně) okolní svět mimo lůno své matky.

Pokud je novorozenec po porodu položen do matčina obětí, opět pocítí její teplotu, tlukot a tep jejího srdce a její emocionální a citové rozpoložení (tentokrát ale z okolního prostředí mimo matčino lůno). Především však cítí blízkost matčiny lásky.

Tato láska a další vjemy pak pokračují při kojení mateřským mlékem a při tom, jak je s dítětem zacházeno (chování v náruči, projevy lásky, nebo dočasným odloučením od matčiny přítomnosti).

I v tomto věku se dítě velmi rychle zejména emočně učí.

Poznávací věk

Dítě se učí chodit, mluvit atd. Jsou mu k dispozici téměř všechny vjemové smysly. Dítě je v přímém kontaktu s okolním světem, se kterým ho zpravidla seznamuje jeho milující matka, a také další lidé, které matka označila za důvěryhodné (například otce). Dítě se učí rozpoznávat věci (živé, či neživé), jejich vlastnosti, jejich souvislosti a předně vztahy mezi nimi. U dítěte dochází k rychlému růstu těla, i emočních a inteligenčních znalostí.

Věk učení

Dítě již má mnoho znalostí a i dovedností. Zpravidla nastupuje do jeslí, školky, školy atd. V těchto zařízeních je kladen důraz především na inteligenční výuku, než na emoční. Zpočátku jsou to hry, později výukové hry a dále přímá výuka (čtení, psaní, počítání atd.) V tomto věku již dítě dokáže dosti kriticky myslet.

Ale kde se vzalo ono kritické myšlení?

Vývoj kritického myšlení

V prenatálním věku dítě přijímá vjemy bez kritiky. Díky matčině lásce, kterou dítě intenzívně pociťuje, věří všemu, co vnímá, včetně zprostředkování vnějšího světa matkou, a to v podstatě již od početí.

V kojeneckém věku (po porodu) je to opět mateřská láska, která u dítěte vyvolává víru v to, co dítě vnímá o okolním světě. Láska (stejně jako v prenatálním věku) má harmonický základ. Jakýkoliv rozkol v lásce („šrámy“) způsobují disharmonii, kterou se ovšem dítě také učí. To znamená, že dítě věří „všemu co vnímá“, prožívá to a osvojuje si to, a to včetně oné harmonie a disharmonie, tedy lásky a nelásky (souladu a rozkolu).

V poznávacím věku je to matka, která dítě seznamuje s okolním světem. Neboť dítě matce věří, věří i tomu, co ho matka učí (hlavně co mu říká). Tedy znalosti o věcech, lidech, jejich vlastnostech, souvislostech, vztazích atd. Tyto informace, jsou matkou podávány včetně emočního obsahu, který již dítě zná z předešlých věků, a tímto se učí co je dobro (láska) a co je zlo (neláska). Toto rozlišení je pak základem pro budoucí kritické myšlení.

Ve věku učení má dítě již dost znalostí věcí, jejich souvislostí a vztahů mezi nimi, aby v nich dokázalo rozlišit zmíněnou harmonii od disharmonie (lásku od nelásky; dobro od zla) a hlavně tento soulad a nesoulad svým chováním dávat najevo. Zde již můžeme hovořit o kritickém myšlení, prožívání a chování, které se pak v dalším životě vyvíjí.

Dítě tedy od početí má schopnost vnímat lásku (harmonii) a nelásku (disharmonii). Pokud matka dítě miluje (což většinou ano, a to mateřskou láskou), dítě jí věří. A tak věří všemu, co mu matka „sděluje“ jakýmkoliv způsobem. Dalo by se říci, že kritika je dítěti dána „od přírody“, jen se musí do své podoby vyvinout.

Vědět, nebo věřit?

V předešlém výkladu jsem hodněkrát použil slovo „věřit“, ale ani jednou slovo „vědět“. Jaký je vlastně mezi nimi rozdíl?

Od početí, přes prenatální věk, porod, kojení, poznávání a učení je to především láska, které dítě věří, a tedy věří všemu, co je mu s láskou předáváno k poznání.

V pozdějším věku, kdy se již dítě učí ve školce a škole číst, psát, počítat, logicky myslet atd., má již, prostřednictvím lásky a víry v ní, vybudován základ poznatků o okolním světě, aby správně uvažovalo o tom, co je mu předkládáno k poznání. Tj. k poznání přírodních věd, exaktních věd atd. Dítě věří novým poznatkům těchto věd, neboť vědecké souvislosti jsou v harmonii (prostě fungují).

Celý svět funguje na tak zvaných v uvozovkách „přírodních zákonech“. V uvozovkách proto, neboť všechny tyto zákony jsou jen dočasné, a to do doby, než se v nich objeví nesoulad (disharmonie), tedy rozpory a problémy v jejich tvrzeních. Proto bych raději „přírodní zákony“ pojmenoval „přírodní pravidla“, neboť ta se mohou měnit. Věřím, že tato pravidla a celý náš svět byl nějakým způsobem stvořen, stejně jako věřím, že byl stvořen i člověk.

Člověk v tyto pravidla věří, neboť jsou postavena na předchozích znalostech, které se jako dítě již skrze lásku naučil, a dále jim věří, neboť prostě fungují (jsou v harmonii). Člověk tedy věří. Takže co znamená slovo vědět?

Vědět, znamená opakovaně věřit (poznávat, vnímat). V to co se dlouhodobě opakuje (např. den a noc), v to co opakovaně funguje (např. že jablko padá ze stromu směrem k zemi), v to co se opakovaně prokazuje (např. že $1+1=2$) atd.

Co se týká vědy, tak při vědeckém bádání vědec vychází hlavně z víry (z lásky, neboli z toho, co považuje za harmonické). Tzn. že věří alespoň částečně ve výchozí myšlenku, kterou se potom snaží vědecky dokázat.

Někdo jednoho dne řekl, že Bůh své tajemství ukryl do vědy. Jestliže věda vychází z víry založené na lásce (harmonii), jak jsem popsál výše, pak je toto tvrzení pravdivé.

Závěr

Člověk byl stvořen k lásce. Skrze lásku věří v realitu a přírodní pravidla. Skrze lásku ví to, v co opakovaně věří. Skrze lásku může vědecky bádát a objevovat nové, aby pak na konci došel k víře v samotnou lásku, tedy v Boha. Ovšem ne každému je toto dáno „vědět“.